

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Academia Peccatorvm. Seu Conciones De Tota Parabola Prodigi Euangelici

Qvae Poenitentia Peccatorvm Sev Conciones De Prodigi Evangelici Reditv
Ad Patrem

Bosquier, Philippe

Moguntiae ; Coloniae, 1615

3. Quod quibusdam aduersa quam prospera magis conducant.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55940)

dem & porcina prandia; nam cupiebat implere ventrem de siliquis, quas porci manducabant, & nemo ei dabat.

III.

Quod melius sit nonnullis esse in aduersitate, quam prosperitate.

CONcludamus igitur melius esse quibusdam in aduersis, quam prosperis, maxime si illa nimia non sint, nec nimium ad peccatum pertrahant; possidentes vero oculorum & intellectus firmitudine non præpolleant: nam quibus visus infirmior ac debilior, melius per umbram, quam per solem iter est.

D. Aug. ep. 5. ad Marc. Nihil infelicius, felicitate peccantium, dicit S. Augustinus, & Demetrius: Nihil mihi videtur infelicius eo, quod nihil euenit aduersi.

Dom Noæus tertio paradoxo militari docet utile esse duci semel aduerso Marte pugnasse.

Plutar. in Themist. Quot inueniuntur, qui cum Themistocle exclaimare possunt, etsi in alio casu: *Perieramus, nisi perissemus*: perdita nobis esset anima, nisi perisset corpus. Quam oportune multi Zenonis uterentur verbis: & cum eodem Philosopho gratias agerent infortunio, quod benignitate sua ipsos philosophari compulset.

Dio. Laert. lib. 7. c. 1. de vit. Philos. Zenonem Citriæum dixisse ferunt.] *Tum secundis ventis nauigauit, quando naufragium feci.*

Ibi.] *Alij dum Athenis diuersaretur, audito naufragio eum dixisse ferunt; recte sane agit fortuna, quæ nos ad Philosophiam impulit.*

Ionam fugitiuum reduxit tempestas ad Deum.

Ion 2.] *Cum angustiaretur in me anima mea, Dominus recordatus sum.*

Psal. 77.] *Cum occideret eos, quarebant eum, & diluculo reuertebantur ad eum.*

Act. 9. Paulus de equo præceps deturbatus ait: *Domine, quid me vis facere?*

Psal.] *Bonum mihi, quia humiliasti me, ut discam inificationes tuas.*

Psal. 90.] *Latati sumus pro diebus, quibus nos humiliasti, annus, quibus vidimus mala.*

2. Cor. 12.] *Cum infirmior tunc fortis sum.*

Cicero. *Vt equos, propter crebras contentiones praliorum, ferocitate exultantes, domitoribus tradere solent, ut ijs facilius possint uti: sic homines secundis rebus effrenatos, sibi que presidentes, tanquam in gyrum rationis & doctrina, calamitatibus rebusque improspers plerumque duci, ut perspiciant rerum humanarum imbecillitatem, varietatemque fortune.*

Ierem. 31.] *Castigasti me, & eruditus sum quasi iuuen-culus indomitus.*

Sicut nunquam botrus vina sua diffunderet, nisi torcularibus extorta; sic & nonnulli boni nihil redderent, nisi pressi afflictionibus: *ignota felicibus ara, & 7. Rara fumant felicibus ara.* Dicit Poeta: sic, sic est: sunt qui ut generosi equi duci non possunt, sed trahunturque debent ut asini: imo, imo vero homines sunt, qui animas habent asinorum, Midæque auriculas, hortare, in clama, quantum volueris, nihil agent, non procedent, nisi egregie depexi fustibus, imo homines inuenias eiusdem naturæ cum nucibus, quas nunquam feraciores feceris, nisi verberibus, & baculis; quales olim superstitione gentilium fœminæ, quæ fœcunditatem suam desperabant, facilemque partum, nisi festis Lupercalibus dorso, ventre, & palmis acceperunt verbera scuticæ, insignium tam infamis ac execrandæ solennitatis ministrorum: de quibus quidam antiquæ idololatriæ magnus Secretarius alicubi sic loquitur:

Nupta quid expectas? non tu pollentibus herbis*

Nec prece, nec magico carmine mater eris.

Excipe sacunda patienter verbera dextra,

Iam socer optatum nomen habebit aui.

— iussa sua terga puella

Pellibus exsectis percutienda dabat,

Luna resumebat decimo noua cornua mense.*

Virg. pater subito, nupta que mater erat.

Ouid. lib. 2.

Fast.

** al. pallentibus.*

** al. motus*

Ideo.

D. Greg.

Ideoque hominibus istis, tam ad calcaria obduratis, dicit *compelle intrare ad nuptias regis magni*, compelle inquam, interminationibus cruciatuum æternorum, compelle pœnis, & rigoribus legumiuilium: compelle vi, & quocunque modo, voluntates ipsorum rebelles, denegando, præcidendo quis quid ipsorum pertinaciam iuuat. *Mala qua nos hic premunt, ad Deum nos ire compellunt*, atq; ideo si quis me interrogaret: vtrum pastor à parochiali suo rogatus, diuinam pro ægro quærere misericordiam, vt sanitatem recipiat, si quærenti vtrum in sanitate, an in egritudine magis Christiane vixerit, responderet æget, tum cum Deus me visitauit (iuxta S. Paulum, *cum infirmor, tunc fortis sum, & virtus in infirmitate perficitur*) recte responsum affirmit, satius ergo tibi teneri lecto, vt melior euadas, orandum enim est, *vt sit mens sana in corpore sano*, & vtriusque sanitas precibus interpellanda; sicut dicit ecclesia: *Perpetua mentis & corporis sanitate gaudere*. ac ideo quando corporis sanitas, infirmat animam, aut eius ægritudo animam magis roborat, neglecta corporis sanitate, animæ valetudini vnice incumbendum est, & periclitandum pro domina mancipium. subscriberet mecum sententiæ huic S. Petrus. Noluit enim etiam si posset, filiam suam Petronellam liberare à febribus, quibus tota vicia afflictabatur, nisi ad hoc solum, vt de potestate ipsius constaret, iussit enim sanam vni seruire conuiuio (vt nonnulli referunt) ostendens quantum bonum sit infirmitas.

D. Gregorius hom in illud: *Homo quidam fecit cœnam magnam.*] *Plerumque*, inquit, *postquam in hoc mundo non possumus obtinere quod volumus, postquam in terrenis desiderijs de impossibilitate lassamur, tunc mentem ad Deum reducimus, tum placere incipit quod displicebat, &c.* Qui ergo huius mundi aduersitatibus fracti, ad Dei amorem redeunt, atque à presentis vitæ desiderijs corriguntur, quid isti, fratres charissimi, nisi vt intrent, compelluntur. Plane sicut medici, corporibus meruunt crassis, nimium obesis, oppletisque, & curatis nimium:

mium: experi nautæ nimiam maris malaciam, & tranquillitatem: Agricolaë spicas nimium prægnantes: Hortulani arbores nimium onustas: vitores racemationem nimiam. Ægyptij quoque Crocodilorum lachrymas: alij risum Sardonicum. Troiani equos & dona Græcorum: *Timeo Danaos & dona ferentes* dicit sacerdos ipsorum Laocoon. Christiani Iudæ oscula, inducias Turcarum, viatores risus blanditiæque canum, quia nimia sanitas præludium est infirmitatis; nimia serenitas tempestatís; nimia spicarum exuberantia calamitarum ante messem: (*Segetem nimia sternit ubertas*, dicit Seneca.) Crocodili lacrymæ mortalitatem hominum: risus Sardonicus aegonem mortemque ridentis: dona Græcorum, oscula Iudæ, Turcarum induciæ, prodicionem; canum risus, mordaciã; sic & sapiens & Philosophus nimiam semper horrebit felicitatem; quia illa facile sui Deique obliuionem inducit.

Tolluntur in altum

Claudian.

Et lapsu grauiore ruunt.

Cato lib. 2. dist.] *Noli successus indignos ferre moleste,
Indulget fortuna bonis, vt ladere possit.*

Sæpe, sæpe nimia fortuna, nimiaque felicitas definit in infortunium, noxamque animæ, corporis, & bonorum omnium, nonne vidimus numerosissimos exercitus, tandem ab vno hominum manipulo superatos? quia ob res semel & bis bene gestas, leuesque pugnas, inciderunt in superbiam, insolentiam, contemptum hostium, dedignantem se munire ac obseruare solcite, quod facturi erant, nisi leuiter aliquoties strauissent hostem.

Policrates Samiorum rex: illum dico à fortuna, tam laute delicatoque nutritum: hoc satis peruidit, cum consilio Amasis regis Ægypti, gemmam signatoriam abiecit in mare, quæsiuit, captauitque molestim, quæ ipsum laxatis frenis aliunde videbatur effugere. quæsiuit saltem tantum in vita habere molestia, vt vno die, annulo, quem charissimum habebat, careret: historia memorabilis apud Herodotum: ac
ideo

*Herod. li. 3.
in Thalia.*

ideo totam vt digna est hic reponam pro curiosioribus iuxta correctionem Henrici Stephani.

Herodotus lib. 3. Res Polycratis tantopere secundas esse non latuit Amasim (Regem Ægypti, cum quo hospitium, ac deinde fœdus habebat) cui hoc cura erat, sed cum assidue forent multo secundiores, Amasis libellum Samum misit in hac verba scriptum, Amasis ita Polycratem inquit, mihi quidem feliciter agi cum viro amico meo et hospite, audire voluptati est: tamen tua magna prosperitates mihi non placeat, qui intelligo, quam inuidum numerum sit. Quod ad me attinet, malim tum meas ipsius, tum eorum qui mihi cura sunt, res nunc prospere ire, nunc insalubriter cedere, et ita, per varias fortuna vices, eum tradere, quam in omnibus mihi prospere cedere. Nec enim de quodam audisse me puto, qui quum in omnibus felix fuisset, non tandem male perierit funditus. Tu itaque mihi obtemperando, hoc aduersus prosperitates agito: Despicere quid tibi sit, quod plurimi facias, quodque amissum tibi maxime doleret: id ubi inueneris, ita abijcito, vt nunquam ad homines veniat. Quod si prospera tua deinceps non variabuntur aduersis, meditare tu tibi subinde eo modo, quem tibi subitici. Hac quum legisset Polycrates, et in animum demisisset, tanquam bene sibi ab Amasi præcepta, disquirebat quodnam ipsorum ornamentorum esset, quo amisso maxima ipse molestia afficeretur: atque hoc tandem queritando inuenit. Erat ei* gemma signatoria smaragdus, quam gestabat auro inclusam, opus Theodori Samii Telecle geniti. Hanc ubi abiiciendam statuit, ita abijcere libuit. Quinquaginta armorum nauem conscendit: eam dehinc viros, quibus illam instruxerat, in Pelagus educere iubet. Et postquam ab insula procul aberat, detractum sibi sigillum, ijs qui vna nauigabant inspectantibus, abiecit in pelagus: hoc acto renauigauit. Reuerso domum, quum ex iactura afficeretur, quinto, sextoque, quam hac acta sunt die, hoc ei casu euenit. Piscator quidam captum à se piscem, grandem sane ac pulchrum, putauit dignum, quo Polycratem donaret, eum ad fores quum attulisset, dixit se in conspectum Polycratis ire velle: à ianitore permissus, donans Polycrati piscem, Rex, inquit, hunc ego quem cepi piscem, et si operis manuarijs vitam

* al. gemina.

iam tolero, tamen non iudicavi ferendum à me esse in fo-
 rum, sed et tuaq; potentia dignū. Eum itaq; affero tibi, do-
 noq;. His verbis iste delectatus, ita respondit: Tu verò
 probe, nec factò solo, sed etiam oratione apud me inisti gra-
 tiam: ad cœnamq; te vocatum volo. Hæc magni faciens pis-
 cator domum abiit. piscem ministri rescindentes, offendunt
 in eius alio sigillum Polycratis. Quod ubi viderunt sump-
 seruntq; ad Polycratem letabuudi quam celerrime pertule-
 runt. Eoq; illi redãto, referebant, quo pacto fuisset inuentū.
 Polycrates quum cum subiisset diuinum quiddã id esse, scri-
 bit, quæ fecisset, & qua, post illa à se facta, sibi contigissent,
 & qua ratione, quod amiserat, recepisset. Hæc ubi scripsit, in
 Ægyptum misit. Quibus tabellis Amasis perlectis qua à
 Polycrate venerant, didicit fieri non posse, ut homo homi-
 nẽ à re qua euentura est retrahat: & Polycrati non scelicem
 fore tandem rerũ exitum, qui per omnia prosperam fortunam
 experiretur, adeo ut ea etiam reperiret, qua abiecisset. Misso
 itaq; Samum Caduceatore, dixit se ius cum illo hospitij sol-
 uere. Quod ideo fecit, ne in tristẽ aliquem grauemq; casum
 incidente Polycrate, animi dolorẽ veluti de hospite ipse con-
 traheret. Hæc ubi Rex Salomon in tam beatis regni in-
 tijs, orabat Deũ sapientissimum, ne diuitias, aut pau-
 pertatẽ daret: prælagisse videtur cœcitatẽ, quẽ ipsũ
 oppressit, cum se vidit opib. magis quam Cræstianis,
 oppletum tantus utpote, ut tempore regni ipsius au-
 rũ æquaretur lapidibus. *Ab altitudine diei timebo.* Huc
 etiã seruit, q̃ tanquam certum refertur: de S. Ambros. *Paulinus*
 Episcopo, qui diuertens ad hominem diuitẽ, & iuxta *in vita S.*
 mundi opinionem, adeo fortunatum, ut gloriaretur *Ambrosij.*
 se nihil in vita sensisse aduersi, quamprimum hoc au-
 diuit, statim pedẽ retraxit ex ædibus ipse cum suis, di-
 cens: se inde fugere timentẽ perire cum homine, quẽ
 fortuna nunquam vellicasset, & qui ignoraret per in-
 experienciã, quid aduersa sint. Idcirco magnã dixi ef-
 se Dei benedictionem, quod Prodigium nostrum ad
 eas reduxerit angustias, ut seruitio se manciparet tur-
 pissimo, experiretur in ediam, non panis tantum, sed
 & siliquarum, quibus porci distendebant ventrem, ut
 subulcus fieret, suibus ipsis inferior, contra commu-
 ne prouerbiũ, quod dicit: præstare porcarium

fieri, quam porcum : fortunæ enim verbera, & incertus ipsi pro collyrio fuerunt fortissimo, quo oculus aperiret, & sanaret cæcitatem. Gratias igitur agamus Deo charissimi, quando nos affligit, auferens quæ amamus nimium, aut non concedens quæ multo desideramus, nec ipsi cum reprobis reddamus ingratias, signum enim hoc amoris est (*Quem diligo, castigat ille, & castigat omnem filium quem recipit*) indicium est, quod nos sanare velit. *desperatis enim agris quicquid dari possunt, medici dare præcipiunt, (dicit S. Gregor.) qui autem ad salutem reduci possunt, multa dari contra dicunt.*

Arnob. lib. 8. aduersus gentes:] *gentes Deum rapiunt ut victima ad supplicium sanguantur, ut hostia ad ignam coronantur.*

D. Gregor.] *mañtandus vitulus liber ad pascua dimittiur seruandus iugo premitur.*

Sicut qui mari iactantur tam diu salutem sperant, quamdiu gubernator clauum tenet, vela vertit, turbantes curat, desperant autem, quando nauem vento permittit, & fluctibus, dimittens omnia: sic & nos sperare possumus tandem gratiæ diuinæ portum & gloriæ, quamdiu Deus nobis curam correptionemque impendit, sed summopere timendum est naufragium; cum dicit: *super quo percutiam vos ultra addentes præuocationem, vel & dimisi eos secundum desideria cordis eorum ibunt in adinventionibus suis.* Dicamus ergo inter aduersa, inter malleum & incudem, inter ferrum & cauterium, cum S. Augustino, *hic ure, hic seca, ut in aeternum parcas:* cum S. Ignatio Martyre: *frumentum Christi sum, dentibus bestiarum molar, ut panis mundus inueniar. Punge, ure, seca, lancina populum tuum in arena, ut in auum illi ignoscas.*

D. Igna. in
epist. ad
Rom.
Ex traged.
Gall. auto-
ris act. 4.
scen. 2.